

Nu siger man: ja vel, men saa komme vi senere, naar den nye Armeeargansifation er kommen, til at ordne Forholdet, og da ville vi tage det fornødne Hensyn til dem, saa ville vi afgjøre, hvilken Godtgjorelse de skulle have for Hestene, eller hvorledes Forholdet endelig skal berigtiges; men hvorfor vil man da ikke nu, efterat Sagen har været saalange og saa vidtloftigt forhandlet, tage denne Afgjorelse? Sagen kan jo meget godt afgjores nu, uden at have nogenfomhelst præjudicerende Indflydelse, og det er kun at udbrage Spørgsmaalet, og atter, paa et senere Tidspunkt, paany at fremfalde den samme Kamp, som nu to Gange har været gjennemgaaet, naar man ved at antage Forslaget under Nr. 1 vil udsætte Sagen, istedetfor nu endelig at opløse det Forhold, der fra alle Sider erkendes ikke længere bør bestaae, som det hidtil har bestaaet, thi Forslagsstillerne af det omhandlede Forslag erkende jo selv, at det ikke bør bestaae. Jeg kan saaledes ikke tiltræde Forslaget under Nr. 1, men maa holde paa Loven.

Forslagene under Nr. 2 og 3 ere jo vistnok af en eiendommelig Natur, og jeg kan ikke troe, at de kunne være at antage; saaledes gaaer jo Forslaget under Nr. 2 ud paa en succesfiv Udslettelse af Byrden, efterhaanden som Hestene opslides, Noget, der vistnok i flere Henseender er uheldigt.

Idet jeg saaledes fremdeles maa forudsætte, at man vil være enig i det Formaal, som Lovudkastets § 1 har, nemlig at ophæve denne særegne, ikke længere ved Forholdene retfærdiggjorte Byrde, skal jeg gaae over til § 2; kun skal jeg endnu forinden tilføie, at det jo vistnok er klart, at man ikke foregriber Armeeargansifationen ved at beskæftige sig med denne Lov; thi, hvorledes Armeeargansifationen end bliver, saa kan det ikke betvivles, at man vil have Brug for et saadant indskrænket Antal Nationalheste eller Districtsheste som 1728. Efter samtlige Forholds Beskaffenhed her i Landet troer jeg virkelig ikke, at det kan antages, at Krigsbestyrelsen med samme Lethed som Landets Beboere vil kunne anskaffe og navnlig holde Heste, og man vil altsaa, hvilkenfomhelst Armeeargansifation man end faaer, komme til at gjøre Fordring paa Landets Bistand til

at holde et vist Antal Heste, der, som sagt, vistnok neppe vil kunne blive mindre end det Antal 1728, som man hidtil paa en anden Maade har havt aarlig — fra de enkelte Udredere.

Hvad nu Lovforslagets § 2 angaaer, saa har det, da Regjeringen fandt, at man burde ud af det nuværende Forhold, ved den fornemmelig været samme om at gjøre, at man kom ud af det paa en Maade, der var retfærdig imod de hidtilværende Udredere, som kunde passe med Statens Værdighed; man har ikke antaget, at man paa nogen Maade i dette Forhold burde optræde med ubillige Fordringer; men man har, da Oplosningsmaaden var ulovbestemt, troet at burde vælge en Fremgangsmaade, der i hoi Grad havde Billighed for sig, og man har endelig endnu troet yderligere at maatte fjerne enhver Klage, der kunde reise sig over Opgjorelsesmaaden, ved at tilføie et Valg. Saaledes som Forholdene imidlertid senere have stillet sig, maa Regjeringen være enig med Udvalgets Majoritet i, at der nu ikke længere er Anledning til at holde paa dette Valg. Jeg troer, at det dog vistnok fra alle Sider maa indrømmes, at, hvad der er foreslaaet, Hestenes Indfaldselte til bestandig Tjeneste, stedse bliver mere og mere uanffelig, og at derimod det, der fra Regjeringens Side er foreslaaet, nemlig at lade Udrederne beholde deres Heste, bliver mere og mere naturligt, jo mere Forholdene antage en fredelig Charakter. Skulde man have indkaldt Hestene til bestandig Tjeneste, saa var der meest Opgjorelse dertil under krigeriske Forhold; skal man derimod lade dem blive hos Udrederne, saa er der mest Anledning dertil, jo mere Forholdene antage en fredelig Charakter, og nu, efterat Loven er bleven forelagt, er jo Bermitteringen af Cavalleriregimenterne begyndt og for en stor Deel fuldendt, og et stort Antal Heste hjemsendt til Udrederne; det synes altsaa ikke længere naturligt at overlade dem Valget imellem at beholde deres af Krigsbestyrelsen benyttede Heste, imod at Udrederne tilbagebetale, hvad der er tilstaaet dem, eller at lade Hestene blive inde til bestandig Tjeneste, og altsaa er den Forandring, som Udvalgets Majoritet har foreslaaet, fuldkommen